

בע"ח (באר שבע) 28876-01-14 - דוויט עלמיהו נ' מדינת ישראל

בע"ח (באר-שבע) 28876-01-14 - דוויט עלמיהו ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע
בע"ח (באר-שבע) 28876-01-14

1. דוויט עלמיהו

ע"י ב"כ עו"ד דובב שחק

2. הבטמו אדמסו

ע"י ב"כ עו"ד מאיר לחן

נ ג ד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לימור הלל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[11.02.2014]

כב' השופט נסר אבו טהה

החלטה

1. זוהי בקשה לקבלת חומרי חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ, במסגרתה עותרים המבקשים להורות למשיבה להמציא להגנה את הכרעת הדין נשוא ת"פ 3497/99 (ביהמ"ש רחובות) בו הורשע המתלון ע"ת 16 (להלן: "המתלון") בביצוע מעשה מגונה בפומבי, וכן את רשימת התיקים הסגורים של המתלון ותוכנם. נימוקי הבקשה:

המתלון בעברו הורשע על פי הכרעת דין, בגין עבירה של מעשה מגונה בפומבי בפני שני קטינים - עבירה מיום 25.08.98, ת"פ 3497/99, ביהמ"ש רחובות. נטען, כי כתב האישום התלוי ועומד כנגד המבקשים מתבסס בעיקרו על גרסתו של המתלון המנוגדת לגרסת המבקשים. מכאן, שמבחינת מהימנותו, חשיבותו עליונה לעיין בהכרעת הדין נשוא ת"פ 3497/99, בכל הנוגע לממצאים שנקבעו בדבר מהימנותו ואמינותו של המתלון. עוד נטען, כי ערעור אשר הגיש המתלון כנגד הרשעתו בביהמ"ש המחוזי בתל-אביב, ע"פ 70370/05, נדחה הואיל ובימ"ש קמא לא נתן אמון בגרסתו של המערער, וסבר, כי הוא מנסה "להרחיק עצמו מן האירועים כפי שאכן אירעו". (ראה פסקה 6, עמ' 2) עוד לעניין זה יצוין, כי פסק-הדין נשוא ע"פ 70370/05, שהפנו אליו המבקשים, נמצא ברשותם הואיל ונמצא במערכת המשפטית נבו.

2. כנגד המבקשים הוגש כתב אישום בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין וגניבה. בנוסף - למבקש 1 - עבירות של החזקת סכין שלא כדין, איומים ותקיפת סתם. בתמצית נטען, כי בתאריך 26.06.2013, בלילה, הגיע המבקש 1 סמוך לביתו של המתלון, שאל אותו מדוע הוא עוקב אחר אחותו ואיים עליו. המבקש 1 נטל אבן גדולה ואיים להשליכה על המתלון אם לא ייכנס לתוך הבניין ואז סטר על פניו. המתלון טלפן למשטרה שהגיעה למקום והטריד את המבקש 1 והמתלון. כשבועיים לאחר מכן, בחצות הלילה של 07.07.2013, המתינו המבקשים למתלון סמוך לביתו, כאשר ביד המבקש 1 סכין, אשר הניף אותה לעבר המתלון, אולם זה הסית את ידו של המבקש וכתוצאה מכך נחתך בידו. המבקש 2 אחז באבן, הכה בה בכתפו של המתלון ומעוצמת המכה נשברה האבן. המתלון הרים שבר של האבן הנ"ל, התקרב לעבר המבקשים, הם התרחקו ממנו, אולם נעמדו ליד בית סמוך ובהמשך שבו והתקרב אל המתלון, כאשר המבקש 1 מכה מכה חזקה בראשו באמצעות האבן שהחזיק בידו וכתוצאה מכך נפל המתלון ארצה. המתלון ניסה לטלפן למשטרה בטלפון הנייד שלו, ובתגובה המבקש 1 המשיך להכותו בראשו באבן, המתלון שמט הטלפון מידו, המבקש 1 נטל ממנו הטלפון הנייד ונמלט מהמקום ביחד עם המבקש 2.
3. בתאריך 17.07.2013, נקבע דבר קיומן של ראיות לכאורה, שהתבסס בעיקר על הודעת המתלון, הודאת המבקש 1, כי תקף את המתלון ואף נטל את מכשיר הטלפון הנייד של המתלון לאחר התקיפה. לדברי המבקש 1, המתלון אחז באבן ולאחר מכן תקף אותו. המבקש 2 הכחיש תחילה, כי נכח באירוע, ולאחר מכן אישר, כי נכח במקום. לדבריו, לא הכה את המתלון, וכי המתלון הוא שאיים על המבקש 1 באמצעות אבן.
4. מעיון בפרוטוקול נשוא ישיבת המענה שהתקיימה בתאריך 16.01.2014, עולה למעשה, כי המבקשים טוענים להגנה עצמית.
5. המשיבה מנגד עותרת לדחות את הבקשה הואיל ולשיטתה מדובר בהכרעת דין שניתנה במסגרת משפט שהתנהל כנגד המתלון - כנאשם. נטען, כי פעמים רבות ביהמ"ש מחליט להעדיף גרסה על פני גרסה אחרת. לענייננו, נטען, כי המעשה בו הורשע המתלון עניינו מעשה מגונה משנת 1998, בעוד המעשה נשוא כתב האישום העומד לחובת המבקשים, הינו בעבירת אלימות. מה גם, המבקשים טוענים להגנה עצמית, כך שאין רלוונטיות להכרעת הדין נשוא הרשעת המתלון מלפני 15 שנה. עוד נטען, כי בנוסף לעדות המתלון, קיימות תעודות רפואיות התומכות בגרסת המתלון בדבר החבלות והשברים כתוצאה מהתקיפה, בעוד למבקשים אין ולו סימני חבלות על גופם. אשר לרשימת התיקים הסגורים - נטען, כי אין רלוונטיות בעוצמה גבוהה על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה להגנת המבקשים. עוד עמדה באת-כוח המשיבה על זכות הפרטיות של הקורבנות.
6. עיינתי בפסה"ד - ע"פ 070370/05, מחוזי ת"א נשוא הכרעת הדין בת"פ 3497/99, ביהמ"ש רחובות, ועולה, כי הדיון בערעור התמקד בשאלה המשפטית- האם בימ"ש קמא היה רשאי להיזקק לאמרות שנגבו בידי חוקרי הילדים, ולעדויות חוקרי הילדים בביהמ"ש, למרות שהקטינים העידו בפניו אישית, היות וכבר הגיעו לגיל 14, במועד ההליך בפני בימ"ש?

7. בענייננו, אין מחלוקת, כי בידי ההגנה פסה"ד במסגרת הערעור שהגיש המתלונן דכאן כנגד הרשעתו בביהמ"ש השלום בגין מעשה מגונה בפומבי. עוד אין מחלוקת, כי מפסה"ד עולה, כי בימ"ש השלום העדיף את גרסת הקטינים על פני גרסת הנאשם (המתלונן דכאן), כך שעתירת המבקשים לקבל גם את הכרעת הדין של בימ"ש השלום, כדי לעמוד על הניתוח המשפטי שהוביל את בימ"ש השלום לקבוע ממצאים בנוגע למידת האמון בגרסתו, לשיטתי במקרה הספציפי שבפנינו, איננה בעלת משמעות של ממש, וביתר שאת בהינתן קו ההגנה של המבקשים - דהיינו, הם טוענים להגנה עצמית (ראה לעניין זה את מבחן הרלוונטיות שנקבע בבש"פ 3099/08 דוד אברהמי נ' מדינת ישראל).
באשר לתיקים הסגורים - כידוע המטרה שחפצה ההגנה לעשות כאן בחומר המבוקש, היא לערער את אמינותו של המתלונן. שאלת אמינותו של המתלונן הינה שאלה רלוונטית כשלעצמה, וחומר הנוגע לתקיפת מהימנותו של עד מרכזי, עשוי להיות חלק מחומר החקירה, אולם לא תמיד כך. ככל שהחומר המבוקש מרוחק מן העניין המתברר בפני בית המשפט, כך קטנה הרלבנטיות שלו, לעיתים עד כדי הוצאתו ממסגרת המושג "חומר חקירה". ככל שהחומר המבוקש מתרחק מנגיעה ישירה לאישום הנדון, כך הופכת היותו "חומר חקירה" למובהק פחות (ראה בש"פ אברהמי נ' מדינת ישראל 3099/08).
עוד בפסיקה נקבע, כי ככל שהזיקה בין החומר הנדון, לבין השאלות שבמחלוקת במשפט רחוקה יותר, והזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם קטנה יותר, כך גובר המשקל הניתן לשיקולים אחרים, כגון: הפגיעה שעלולה להיגרם לעדים, והן לקורבנות, ולצדדים שלישיים. באיזון זה, זכותו של הנאשם למשפט הוגן אמורה להכריע באיזון חזיתי מול השיקולים הנוגדים, אולם כאשר האפשרות של הפגיעה לזכותו רחוקה - כך גובר משקלם של השיקולים הנגדיים (ראה בבש"פ 3642/04).
על רקע המבחנים דלעיל, ולאחר שהקשבתי לטיעוני המבקשים ועיינתי במרשם, לא מצאתי כי, המבקשים הניחו יסוד של ממש לבקשתם, כי החומר ישפיע על בירור האישום נגדם. גם מאותם טעמים, שעמדו בדחיית בקשתם לקבלת הכרעת הדין - נשוא ת"פ 3497/99.
המזכירות תשלח עותק מההחלטה לבאי כוח הצדדים.
ניתנה היום, י"א אדר תשע"ד, 11 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.